

אלבום זה מוקדש לזכרו של רב"ט יהושע מנחם (שוקי) חפץ

”קוראים לי יהושע, החברים שלי קוראים לי
שוקי, אתה יכול לקרוא לי שוקי”

**"הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים כיימדי דברי
בו זכר אזכרנו עוד עליכן המו מעי לו רחם
ארחמנו נאם יהוה"
(ירמיהו פרק לא פסוק יט)**

**"עלה למעלה עליה. כי כח עז לך יש לך כנפי רוח,
כנפי נשרים אבירים. אל תכחש בם פן יכחשו לך.
דרוש אותם - וימצאו לך מיד"
(אורות הקודש, הרב קוק)**

ילדות

קורות חייו של שוקי

יהושע (שוקי) הוא בנם של לאה ויחיאל חפץ,
נולד בירושלים ביום ט' באב תשנ"ב, 08/08/1992
גדל והתגורר בירושלים.

הותיר אחריו אם, שתי אחיות: עמליה, עלמה (שירה)
ואחים למחצה: אריאל, אפרת, יובל, אלכסנדרה-סינדי

שוקי נולד בבית החולים שערי צדק, בירושלים
כולם התפעלו מעיניו הטובות והחיוך המלאכי.

"תשמור על העולם ילד יש דברים שאסור לראות..."

שוקי ולאה בביקור בכותל המערבי, בירושלים

שוקי ולאה בפיקניק משפחתי

קורות חייו של שוקי - המשך

מגיל צעיר הוא נקרא בשם חיבה – שוקי.
גדל והתחנך בירושלים. כילד הוא היה בגן "אגודה" בשכונת קטמון.
אחותו הצעירה עלמה סיפרה כי הוא היה ילד שובב, אך מאוד אחראי.

שוקי אבא של שבת בגן אמונה

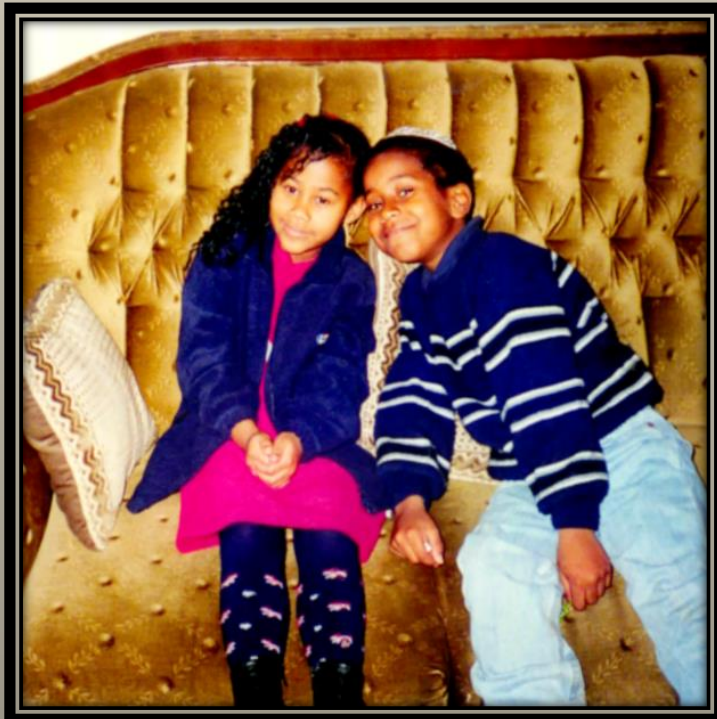
שוקי חוגג יום הולדת 4

שוקי במסיבת חנוכה בגן אגודה

שוקי חוגג יום הולדת 5

שוקי עם הוריו ואחותו עמליה

שוקי עם סבתא בוליסיה אביגיל (ביבי) חפץ

שוקי למד בבית הספר היסודי "חורב" בקטמון עד כיתה ו' והמשיך לחטיבת בניימ בישיבת "חורב" בסנהדריה.

שוקי בכיתה א' – בטקס יום הזיכרון

רחלי

עלמה

שוקי

מתן

המדבקה שעל חולצות הילדים מצמררת,
מפני שכעת היא מקבלת משמעות נוספת,
לזכרו של שוקי.

שוקי עם אבא יחיאל

שוקי אהב מאד
לשבת עם אביו,
יחיאל, שהיה
גיאולוג במקצועו,
ולשמוע סיפורים
רבים על עבודתו
והרפתקאותיו.

משפחתו
המורחבת
של שוקי עם
אביו יחיאל

פורים

כבר מגיל צעיר, חלומו של
שוקי היה להיות חייל

מסיבת חומש

בכיתה א' השתתף במסיבת חומש. שוקי מאד התרגש מהטקס, חיכה וציפה לו.

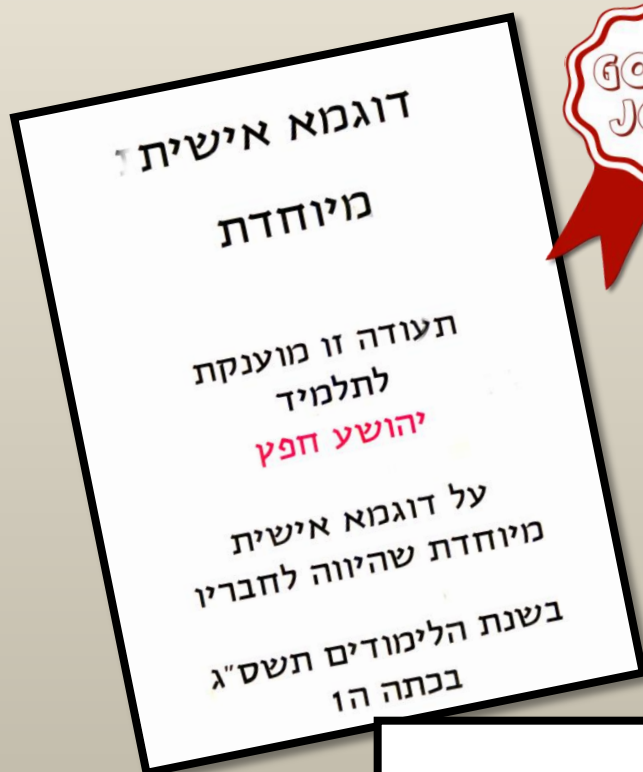

מסיבת סידור

שוקי היה מאושר לקבל את הסידור מהמחנך שלו אלי מרקוביץ'. המוטו של ביה"ס חורב היה: "תורה יחד עם דרך ארץ"

תעודות ושבחים שקיבל בבית הספר היסודי. הלב מתמלא בגאווה.

בסייד

יהושע היקר

עבודתך טובה מאוד העבודה מוגשת בצורה יפה, מלווה בתמונות נאות ומחולקת בצורה הגיונית לתת פרקים. מעבודתך ניתן ללמוד על אמונותיהם ועל אורח חייהם של היהודים. ראוי להערכה הפרק המיוחד שאותו הקדשת ליהודי הודו - "יהודי קוצ'ין" ו"בני ישראל".

יהושע היקר, ממסורת חייהם של היהודים שעלו ארצה מהודו ניתן ללמוד הרבה מאוד. קיים בנגב, ליד באר שבע מושב שבו גרים יהודים שעלו מהודו. צורת חייהם, יחסם למסורת, והצניעות שבהם הם נוהגים זה בזה הם דוגמא שאפשר ללמוד ממנה.

יישר כוחך

אלי מרקוביץ' מחנך ה'1

בס"ד, תמוז תשס"ו

בית הספר היסודי "חורב" ירושלים

"...ותפארת בנים אבותם"

תעודה לסייום בית הספר היסודי

ניתנת בזה

להורים היקרים

יחיאל ולאה חפץ הי"ו

בהגיע בתם הצעירה עלמה

לסוף לימודיה בבית"ס היסודי

שנים של אמון ושיתוף פעולה באות היום לסיומן

הנהלת בית הספר מוקירה אמון זה בתקוה -

כי לקח טוב ניתן להם, ותורה שלא יעזובו

יהי רצון שתזכו לראות את צאצאיכם גדלים בתורה ובמצוות

לחופה ולמעשים טובים!

43/2011

שוקי עם אחיותיו עמליה
ועלמה
אותן הוא כה אהב ואותו
הן העריצו עד בלי די...

Being
Sister
and
Brother
means being there for
each other

כבר מגיל צעיר, שוקי
היה מוקף בחברים
וכלם אהבו אותו

”כשאדם שאתה אוהב הופך לזיכרון,
הזיכרון הופך לאוצר...”

אוגוסט 2005
בר המצווה של שוקי – הנחת תפילין

אוגוסט 2005
מסיבת בר המצווה של יהושע

חוגגים לשוקי בר מצווה במסיבה בלתי נשכחת

שוקי עם אביו יחיאל

שוקי עם הסנדק שלו
מרדכי יונה

לא תעבד
לא תעבד
לא תעבד
לא תעבד
לא תעבד

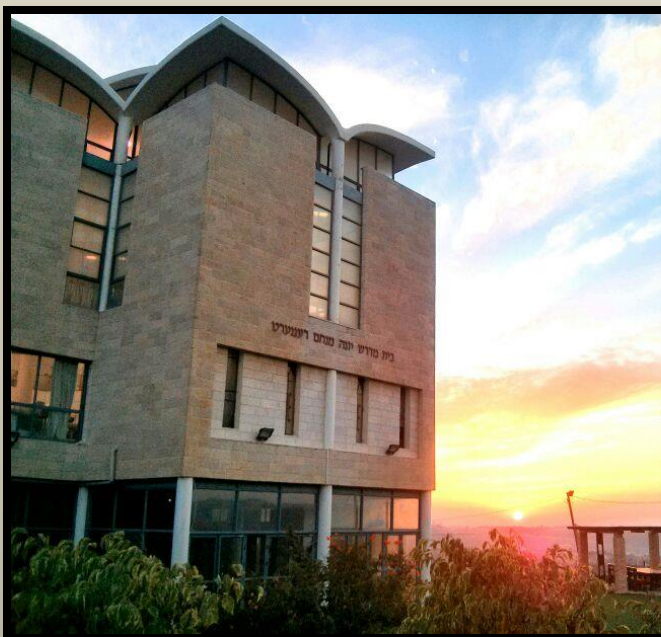
אנכי ה'
לא יהי
לא תשא
זכרתי
ביום

זמנים טובים שהיו, ואינם עוד
שוקי עם משפחתו האהובה, שלא מפסיקה להתגעגע..

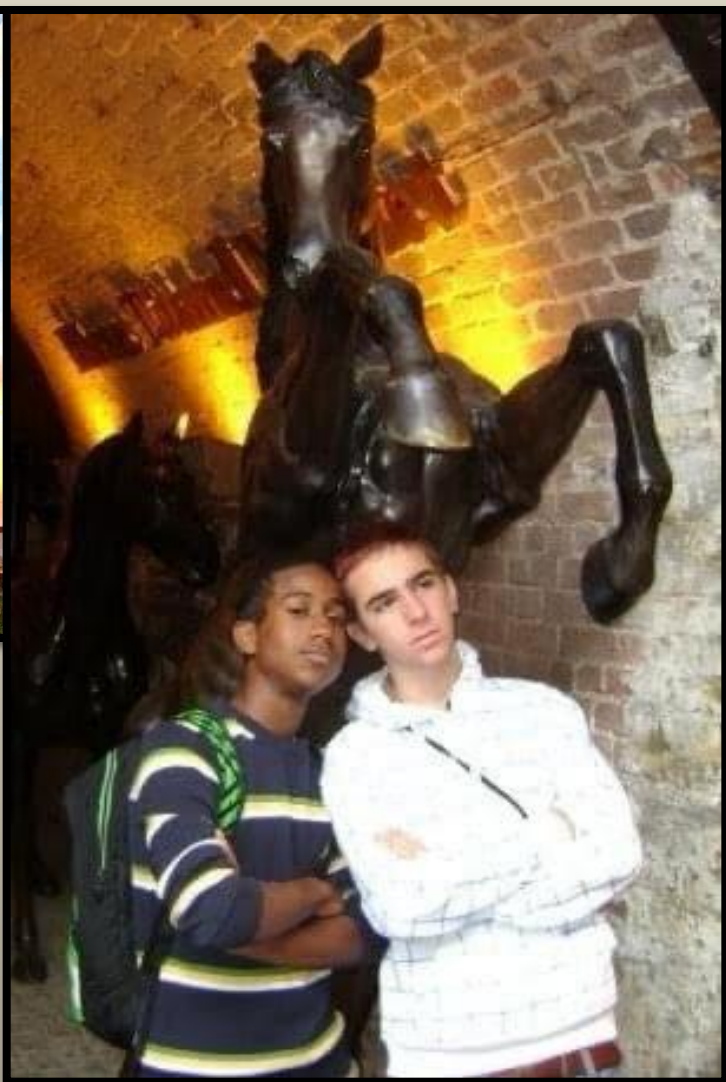

family
LOVE

בכיתה ט' ביקש לחזק את היישוב היהודי בחברון ועבר ללמוד
בישיבת עתניאל, בדרום הר חברון. לאחר שלוש שנים בישיבה עבר
ללמוד בתיכון בהר חברון, בישיבת עשהאל.
לאחר מכן, המשיך לפרויקט בתכנית היל"ה, שם סיים כיתה י"ב.

ישיבת עתניאל, התיכון בו למד שוקי.
שוקי היה תלמיד מצטיין, חברותי, חייכן
וחביב המורים.

שוקי עם חבר הילדות, חברו הטוב ביני
באחד מהטיולים של בית הספר

**”אלה שאהבנו לא
הולכים לאיבוד.
הם צועדים לצידנו
בכל יום...”**

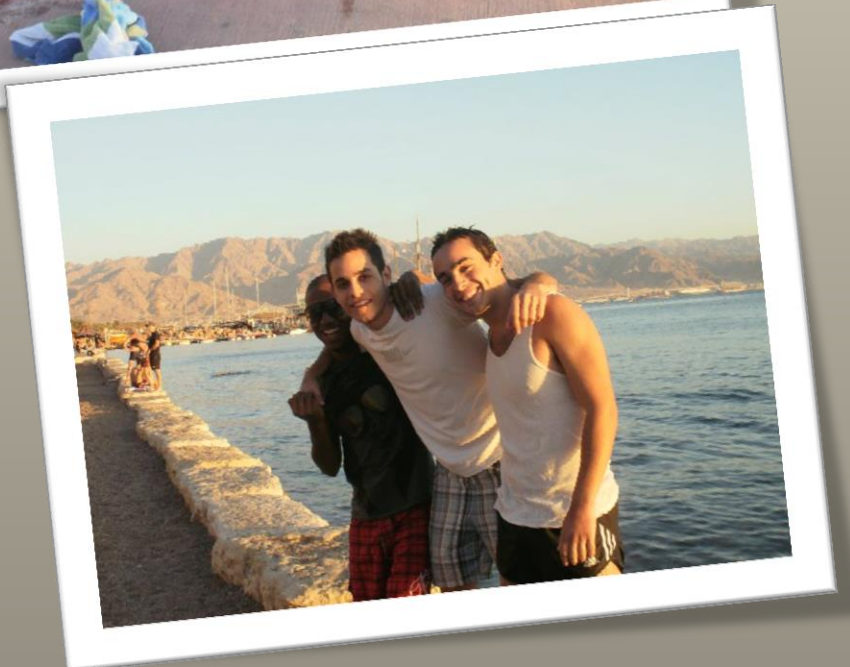

**שוקי והחבר'ה:
החוויות
והזיכרונות
מהטיולים**

שוקי עם ביני בתאילנד

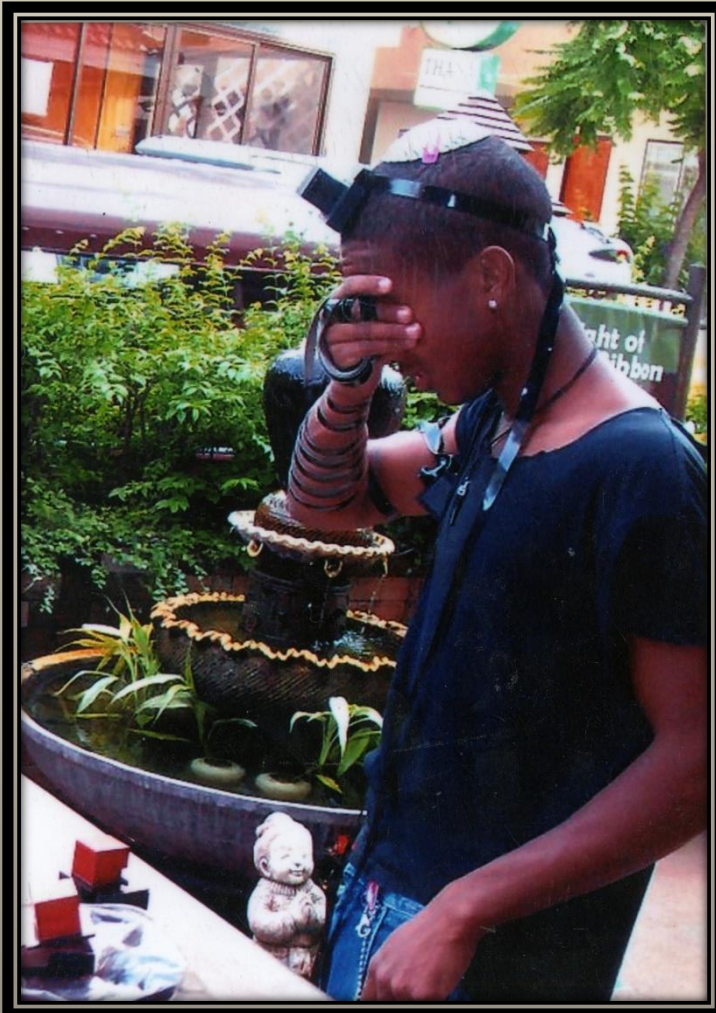

עוד חוויות עם החברים

חוויות רבות, שכעת הפכו
לזיכרונות אצל החברים.

במהלך הטיול בתאילנד,
שוקי שלח את התמונה
בה הוא מניח תפילין, לאמו
לאה. היה חשוב לו להראות
לה שהוא ממשיך בדרך בה
הוא האמין.

20.3.2011
הגיוס לצה"ל

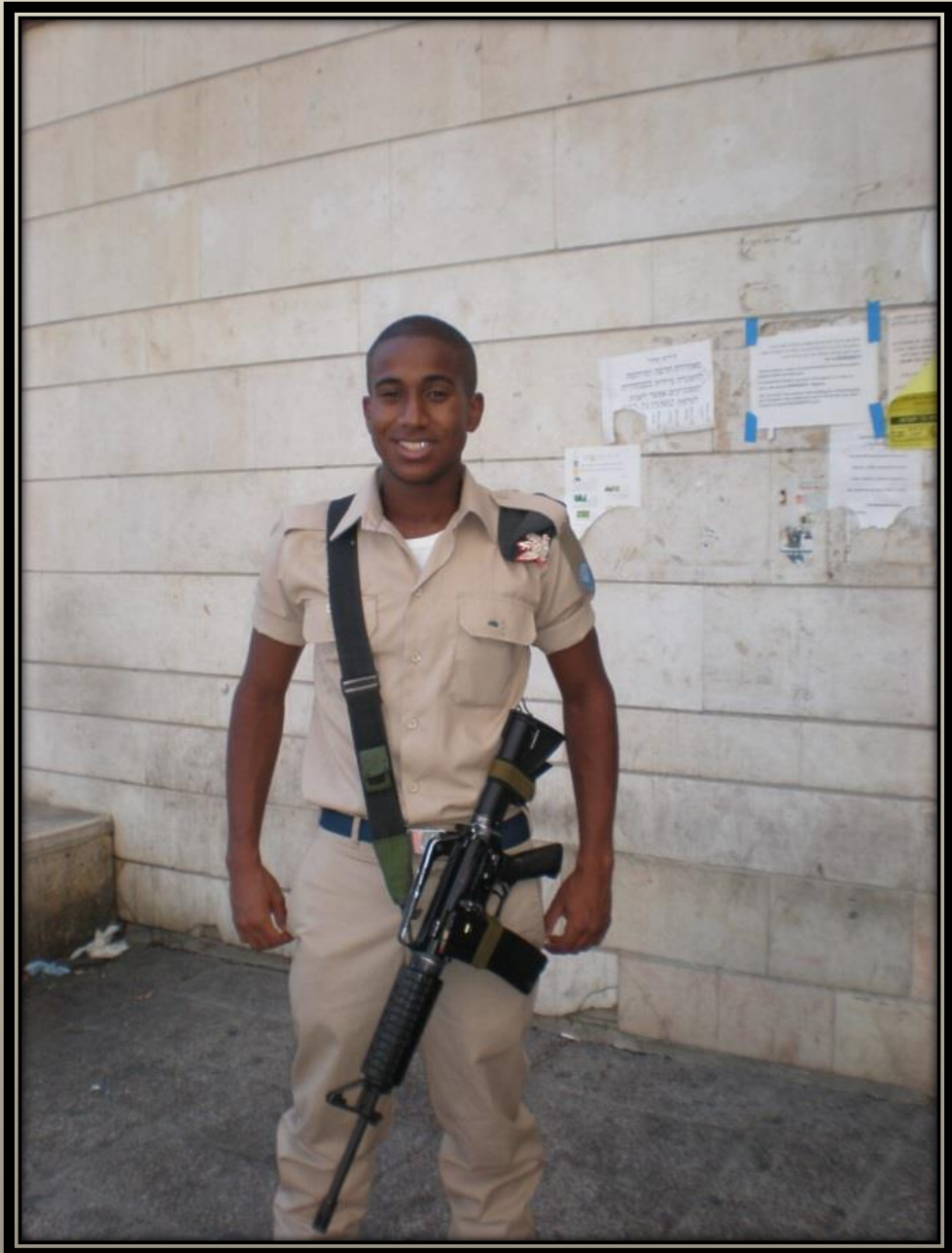
ביום 20.3.2011 התגייס שוקי לצה"ל. תחילה התגייס לחיל השריון. אולם לאחר זמן קצר, נאלץ לעבור תפקיד כתומך לחימה בחיל האוויר וזאת משום שרצה לעזור להוריו ובמיוחד ליחיאל, אביו, שהיה חולה באותה התקופה.

שוקי עם החברים שפגש בחיל האוויר

בינואר 2012 אביו של יהושע נפטר. מיד לאחר תקופת האבל של יחיאל ז"ל, ביום ה- 30 לפטירתו, הודיע שוקי למשפחתו כי מכיוון שאביו איננו עוד, הוא רוצה להגשים את חלומו להיות חייל קרבי, לוחם. השאלה הייתה כיצד הוא התכוון להשיג זאת?

החלטתו של שוקי להיות לוחם, הובילה אותו לחדש את בקשתו. עם אומץ ותושייה, שוקי כתב מכתב הומוריסטי ונועז לצה"ל המביע את רצונו לעבור לחיל ההנדסה.

פ"ח י"ג 503

שלום,

שמי יהושוע חפץ מ.א. 5818701, כרגע משרת בחיל האוויר ביחידת י"ג 503, בתור טבח. התגייסתי בתאריך 20.3.11, פרופיל 82, תחילה בתור לוחם בשיריון. כשהתגייסתי, בדיוק חזרתי מטיול ממושך בחו"ל, ולא הייתי ממוקד לחלוטין במשימה החשובה שנקרתה אליי, ולא ידעתי מה אני עושה עם עצמי, אז העדפתי לצאת מקרבי, בעזרת ת"ש.

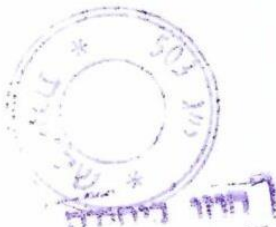
בחצי שנה האחרונה אני נמצא בתהליך ארוך ואינטנסיבי של שינוי שיבוץ מחיל האוויר, אל תוך משפחת החי"ר הצה"לית! בשבוע האחרון הודיעו לי כי קיבלו את בקשתי לשינוי שיבוץ, אך לא למקום אליו כה חפצתי - גבעתי, אך הודיעו לי כי בכל זאת אוכל לעבור לקרבי. השאירו לי 2 אופציות - או לעבור למג"ב - בית הערסים המקומי של צה"ל - מקום שבו אתיופי בהכחשה כמוני לעולם לא אוכל למצוא בית חם, או להצטרף למשפחת הלוחמים נטולי הידיים של הנדסה קרבית.

כמובן שמיד בחרתי בהנדסה, לאור חיבתי העזה לצבע כומתתם (כסופה) המסתדרת יפה עם צבע עורי השחום. כעת אתם ודאי שואלים את עצמכם - מה חייל מוכשר כמוני, העבר התעללות פיזית, מנטלית ואנאלית ממפקדיו וכעת יוצא לדרך חדשה בחייו האישיים, הצבאיים והאתיופיים רוצה עוד? אז אני אגיד לכם: אני רוצה יהל"ם!

מאז ומתמיד (אחרי שהודיעו לי שאני לא אתקבל לגבעתי) ידעתי שאני רוצה להגיע ליחידה המיוחדת בהנדסה, המהווה בעצם את חוד החנית של צבא הגנה לישראל במלחמה בטרור. תמיד שמעתי את סיפורי הגבורה של חיילי יחידת יהל"ם האמיצים, אך דבר אחד היה חסר לי בכל הסיפורים האלו: אתיופי... או "ברזילאי" כמו שאני נוהג להגיד לחבריי. אני מתכנן להיות החייל האפרו-יהודי הראשון הנמצא ביחידה המובחרת יהל"ם!!

כעת כשמטרת מכתב זה נגלתה בפניכם ארצה לפנות אליכם אם כמה מילים: אני פונה ללב שלכם שתעזרו לי להגשים את חלום ילדותי! אני כבר שבועות ארוכים מתאמן באופן פיזי ומנטלי לקראת ההכנה לגיבוש יהל"ם ואפילו התחלתי להרים משקולות! כעת אני יכול להרים 5 ק"ג בכל יד בלי שיוכאבו לי המפרקים... הישג מדהים אני יודע אך אני מתכנן להגדיל אותו! אפילו הצלחתי פעם-פעמיים לרוץ בהליכון 6 דקות רצוף בלי להתעלף! ועוד על מהירות!!! הישג מדהים לכל הדעות....

אז בבקשה אליכם, אני מבקש את עזרתכם... תנו לי להיות מטוליסט ביהל"ם!

5818713
רס"ב יוחאי עמרם
רס"ר היחידה

ק/ 5357159
רס"ל הילה אבינוני
פק"רית י"ג 503

בברכה,

שוקי חפץ
חייל פשוט

גיבור של אמא

מילים ולחן: משה פרץ

שב ילדי שב אל תלך עכשיו
תן לנשום אותך עוד רגע עוד קצת
שב ילדי שב כי עכשיו נחמד
יש שקט ואני איתך לבד.

וכשתלך תזכור תמיד
לשמור על עצמך
מאנשים קשים
אשר עומדים במסלולך
אל תפחד מעל ראשך יש מלאכים
ואתה תמיד תהיה

גיבור של אמא

אתה תמיד תהיה לי מלך העולם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו בתמונות בזכרונות
לכל מקום שלא תלך תהיה של אמא...
תמיד תהיה לי מלך העולם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו בתמונות בזכרונות
תמיד תהיה שלי

לך ילדי לך תיזהר מעט
קח את ברכתך את תפילתי איתך
אל תשכח בני אמא כאן בשבילך
אז לך תגשים את כל חלומותיך

תוך שלושה שבועות שוקי התגייס שוב לחיל ההנדסה היוקרתי של צה"ל, אך עם מחיר. הוא היה צריך לוותר על דרגת הקצין שלו ולהתחיל מחדש כטוראי. שוקי היה מוכן לכך מפני שהחלום שלו היה להצטרף ליחידת יהל"ם. תחילה התקבל להיות בתפקיד קשר בהנדסה קרבית. לאחר מכן, הוצע לו לעבור גיבוש ביחידת יהל"ם.

שוקי ואמו לאה בסיום הטירונות

שוקי ואחותו עמליה בסיום הטירונות

שוקי בסיום הטירונות של הנדסה קרבית

הנדסה קרבית

הנפילה

מיהו גיבור?

מיהו גיבור? ומהי סיכת האומץ? התשובה מוגדרת על ידי מי ששואל:
"ההצלחה אינה סופית, הכישלון אינו הרסני,
האומץ הוא זה שקובע"

שוקי נפל בעת מילוי תפקידו ביום כ"ו בניסן התשע"ב 18.04.2012.
שוקי הוא הגיבור שלנו, אומרים חבריו ומשפחתו. מדוע?
שוקי נפל במבצע צבאי, לא במלחמה.

חבריו של שוקי העניקו לו מדליית עוז וגבורה, למה גבורה?
יהושע (שוקי) נתפס כגיבור משום שהייתה לו יכולת הבחנה מיוחדת
של אומץ ומסוגלות. הוא נתן השראה לחבריו ולכל האנשים סביבו,
עם אידיאלים חיוביים ועידוד לעולם לא להרים ידיים ולוותר על
חלומותיהם.

שוקי היה גיבור מפני שהוא תמיד שם את צרכי האחר לפני שלו,
והיה מוכן לסכן את חייו עבור כל אחד. הגבורה שלו רק ניסתה להגיע
לפסגה הגבוהה ביותר כחייל פשוט בצה"ל. גבורתו הוכיחה ביצועים
איכותיים באומץ בלתי מוגבל, כדי להגיע ליחידת העילית – יחידת
יהלום.

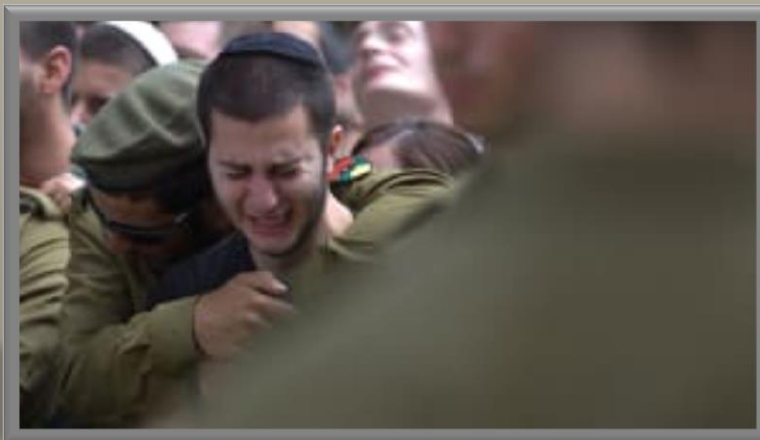

יהושע (שוקי) חפץ ז"ל

19 באפריל 2012

יהושע מובא למנוחת עולמים בטקס הלוויה מרגש אשר הותיר את משפחתו, חבריו ומכריו עם כאב שלא נגמר

19 באפריל 2012 - המשך מטקס הלוויה

תפילת יזכור

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבָנוֹתָיו,
הַנֶּאֱמָנִים וְהָאֲמִיצִים, חֵילֵי צָבָא-הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לוחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלְּוַחֲמִים
בְּמַעֲרְכוֹת הָעַם, וְכָל אֲנָשֵׁי קְהִילַת הַמוֹדִיעִין
וְהַבְּטָחוֹן וְאֲנָשֵׁי הַמְּשַׁטָּרָה אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם
בְּמַלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֵלֶּה שֶׁנִּרְצָחוּ בְּאֶרֶץ וּמְחוּצָה לָהּ
בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגוּנֵי הַטְּרוֹר.
יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ וּיַאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים
וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.
יְהִיו חֲלָלֵי מַעֲרְכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנֶּצָּחוֹן
חַתוּמִּים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר לְדוֹר.

שוקי בני היקר!

לב זהב שתמיד אהב
עכשיו אינו נמצא, עזב.

לב זהב עזב לעד

והשאיר אותנו לבד.

לב זהב שתמיד דאג ושמר,

עזב אותנו הלך ולא חזר.

שנים חלפו אך הכאב בלב נשאר,

שנים חלפו אך הכאב לא עבר.

שוקי,

השבתות לא אותם שבתות,

הימים לא אותם ימים,

אף חג הוא לא כמו החגים הקודמים.

שוקי,

קשה כאן בלעדיך

כולם פה מתגעגעים אלייך.

אתה חלק בלתי נשכח מאתנו,

דמות להערצה שנזכור כל חיינו.

מתגעגעת אליך בן אהוב ויקר

אוהבת אמא

היית אדם עם חיוך של מלאך, הותרת חיוך, נותרת מלאך.

"הצבי ישראל על במותיך חלל איך נפלו גיבורים"
(שמואל ב' א' י"ט)

Happy Birthday my love

יום הולדת 22

יום הולדת 21

יום הולדת 25

יום הולדת 24

יום הולדת 27

יום הולדת 26

יום הולדת 28

We will always remember you and we will never forget

בהנדסה קרבית זוכרים את שוקי

זוכרים את שוקי

שִׁיר, לַמַּעֲלוֹת :
"אֲשָׁא עֵינַי, אֶל-הַהָרִים
מֵאֵין, יָבֹא עֲזָרִי.
עֲזָרִי, מֵעַם יְהוָה
עֲשֵׂה, שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶל-יָתֵן לְמוֹט רַגְלָהּ ;
אֶל-יָנוּם, שִׁמְרָהּ.
הִנֵּה לֹא-יָנוּם, וְלֹא יִישָׁן
שׁוֹמֵר, יִשְׂרָאֵל.
יְהוָה שִׁמְרָהּ ;
יְהוָה צִלָּהּ, עַל-יַד יְמִינָהּ.
יוֹמָם, הַשֶּׁמֶשׁ לֹא-יִכָּכֶה ;
וַיָּרַח בַּלַּיְלָה.
יְהוָה, יִשְׁמְרָהּ מִכָּל-רָע :
יִשְׁמֹר, אֶת-נַפְשָׁהּ.
יְהוָה, יִשְׁמֹר-צִאֲתָהּ וּבֹאֶתָּהּ
מֵעַתָּה, וְעַד-עוֹלָם."

לאה מקבלת את סיכת היהל"ם בשם שוקי

שנה וארבעה חודשים לאחר נפילתו של שוקי, קיבלה לאה אמו את סיכת הלוחם יחד עם עשרות בני מחזורו.
לאה אמרה: "אני עולה לקבל את הסיכה שלו כמו כל חבריו"

הסמלים של הנדסה קרבית ששוקי כל כך אהב

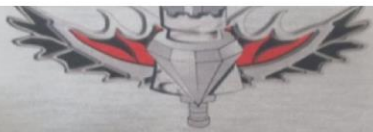
צל"ש אמונה וגיבורי מלחמה

גיבור הוא לא רק אדם חזק שהיה במלחמה, וגם לא רק אדם שחזר הביתה מהשבי אחרי תקופה ארוכה. גיבור הוא גם האיש שנלחם כנגד כל הסיכויים ולמרות כל הקשיים במסגרת הצבאית התובענית, והביס אותה.

אתה שוקי, אחד כזה ועל כך אתה ראוי לקבל את התואר "גיבור".

(מתוך מכתב שנכתב לשוקי ע"י חברו אביב נדב)

חולצה שהכינו לזכרו של שוקי

יהושע (שוקי) מנחם חפץ ז"ל
ט' אב תשנ"ב - כ"ו ניסן תשע"ב
18.04.2012 - 08.08.1992

היית חבר-היית מלאך.
היית לוחם-נשאר מלאך.

גב החולצה

המלמד ידי לקרב
לא לימד את ליבי לאובדן

חזית החולצה

צל"ש אמונה וגיבורי מלחמה - המשך

הרעיון להעניק תואר של "גיבור" גם לחייל שלא היה במלחמה, אושר על ידי מפקדיו של שוקי. הם סיפרו כי במהלך אימון הצוערים התבקשו החיילים למלא טופס סוציומטרי, וכולם הופתעו לגלות כי החייל המועדף ביותר שנבחר מבין מאות מחבריו היה שוקי:

"מי החבר הכי טוב שלך? ← שוקי

את מי היית רוצה לראות מפקד? ← שוקי

עם מי היית רוצה לשרת ולראות בצוות שלך במבצע חשוב? ← שוקי"

נקודה זו הועברה והובהרה על ידי הרמטכ"ל תא"ל בני גנץ ללאה, אמו של שוקי, כשנסעה עמו לפולין במהלך מצעד החיים. הוא סיפר לה כי מהמידע שאסף ממפקדו וחבריו של שוקי, לדעתו הוא כבר קיבל ציון לשבח (מדליה גבוהה, סיכת עוז וגבורה) על ידי חבריו. הציון שקיבל שוקי בטופס הסוציומטרי היה מהטובים ביותר שנראה אי פעם בצה"ל, או בכל צבא אחר. כעניין שבעובדה, אין זה נפוץ להפקיד את חיך בידיו של אדם.

הרמטכ"ל תא"ל בני גנץ ולאה בטקס
שנערך בפולין

פרויקטים להנצחתו של שוקי

**מאז שיהושע נפל, המשפחה, החברים וצה"ל תמיד
פעלו להנצחתו באמצעות כמה פרויקטים:
- הכנסת ספר תורה.
- ריהוט וספרים בישיבת "יננון שמו" בקרית ארבע.
- ציוד במקוואות לנשים לעילוי נשמת שוקי ז"ל.**

הגינה של שוקי

למרות ההלם לאחר פטירתו, החלטנו, חבריו של שוקי, להנציח את זכרו בצורה שתבטא את אהבתו לעבודה ולאדמה. כששמענו על חידוש הגינה הקהילתית 'בוסתן ברוריה' שבשכונתנו, החלטנו להירתם לעניין ולקחת את עבודת חידוש הגינה להנצחתו של שוקי.

יצרנו קשר עם תהילה, האחראית על הגינות הקהילתיות במנהל קהילתי גינות העיר, והתחלנו יחד להרים את הפרויקט.

ביום שישי ב' באייר 2013.4.12, סמוך ליום השנה, התכנסנו משפחה ועשרות מחבריו ב'בוסתן ברוריה' ועבדנו כשש שעות בעבודה אינטנסיבית על יישור השטח, סיקול האבנים, פיזור קומפוסט, יצירת שבילים ובנייה של פינת ישיבה לזכרו של שוקי.

מדי שנה חבריו של שוקי מגיעים לגן לזכרו ומקיימים מפגש חברים ועבודות אדמה בגינה.

פאות

אנו מחלקים פאות למוסדות שונים, לחולי סרטן, לנשים דתיות נשואות שזה עתה נשאו ולשחקני דראג. את הפאות תרמו לקופות הזיכרון על שם שוקי חפץ, עידו ואליסון נוה, ומשפחת קומפיזו.

מרכז הלמידה בית המדרש "ינון שמו" בקריית ארבע

יהושע וחבריו הקימו מרכז לימוד תורה בראש אחת מגבעות חברון בשם עשהאל (עשהאל), שם הוא וחבריו למדו תורה (לימוד דת) והלכו ב"הליכה בדרך הצדיקים", לפני שעזבו לבצע את תפקידם האזרחי בצה"ל.

צעירים אלה המשיכו ללמוד תורה והתחזקו מספיק כדי להקים בית מדרש וכולל (מרכז למידה לגברים נשואים).

הישיבה ובית המדרש מתוארים בלימודי תורה, הלכה וחסידות.

הישיבה נקראה על שם אחיו של חברו של יהושע, ינון לבנון, שנהרג על ידי מחבל במהלך מרדף של כוחות הביטחון. המחבל התנגש במכוניתו של ינון, בזמן שהוא עמד ברמזור.

הישיבה ובית המדרש מוכרים על ידי משרד הדתות, והרב בועז שליטא הוא ראש הישיבה.

במהלך השנים מאז שנפל שוקי, כתבה והפיקה הישיבה, תחת שלטונו של הרב בועז, פרשה שבועית לזכרו של יהושע.

הישיבה לא הפנתה תשומת לב לעצמה ולא פנתה אלינו לקבלת תועלת או רווח כלשהו. זו הייתה אמו של שוקי שיצרה קשר עם הישיבה.

בית המדרש "ינון שמו"

ע"ש ינון לבנון הי"ד

בית המדרש "ינון שמו" מתייחד- מעבר ללימודי הגמרא, ההלכה והתנ"ך- בלימוד מעמיק בחסידות לגוניה, מתוך קשר משמעותי לארץ ישראל ותורתה.

בית המדרש נותן מקום למגוון רחב של לומדים, בגילאים ובסגנונות שונים, כשהמגמה היא לגלות את הניתיב המיוחד בעבודת ה' של כל אחד, גם בחורים ובוגרים אשר לא מצאו את מקומם במסגרות אחרות- ובמסגרות בכלל- מוצאים בבית המדרש בית חם ואוהב, הכוונה והכנה משמעותית לחיים בכלל ולחיי נישואין בפרט.

בית המדרש מייעד את עצמו להוות מוקד משיכה ומגדל-אור לסיביתו, ולנתב את הכוחות הטמונים בבית המדרש להשפעה חיובית בקהילה.

בית המדרש ממוקם בעיר האבות והאמהות קרית ארבע-חברון

ליצירת קשר:

רן- 0523975238

אלחנן- 0528903662

לתרומה:

בנק מזרחי, סניף 454

מס חשבון 222273

עמותת ינון שמו

הכאב הוא לא ביום שאנחנו מתגעגעים
ליקירינו שהיו ואינם,
הכאב האמיתי הוא לחיות בלעדיהם,
כשהנוכחות שלהם מתקיימת רק בראש

**מכתבים והספדים שנכתבו לשוקי
לאורך השנים מהמשפחה והחברים**

דברים שנאמה לאה, אמו של יהושע בטקס שנערך ביד לבנים 2017

קוראים לי לאה חפץ.
איבדתי את בני יהושע לפני 5 שנים.
חלמתי על הילד שלי הרבה לפני שנולד,
הרגשתי אוו גדל בתוכי, הרגשתי את חבל הטבור שחיבר בינינו.
נהניתי מכל רגע של צירי הלידה
הייתי שם (נוכחת) בכל שלב בחיים שלו
התרגשתי בכל יום הולדת שלו
לויתי אותו בגאווה גדולה ללשכת הגיוס
להיות אמא זה לקיים (להגשים) חלום, להיות גאה, להיות מאושרת.
היום אני אמא שכולה
בין רגע, חבל הטבור ניתק, הרחם מדמם, הלב נקרע.
הכאב הוא בלתי נתפס, אין מרפא, רק געגוע.
עכשיו אני אתו, אבל בדרך (בצורה) אחרת.
ובעיקר, אני גאה! אני גאה בבן שלי!
הבן שלי, יהושע מנחם חפץ,
היה לוחם בסיירת יהל"ם של הנדסה קרבית
והוא היה שם – למען מדינת ישראל.

דברים לזכרו של יהושע (שוקי) מנחם חפץ

שוקי הוא מסוג האנשים והסיפורים שנחקקים עמוק בלב ועולים תדיר במחשבות. הגם שאת שוקי לא הכרתי באופן אישי, אני מרגיש שמאז האירוע הטראגי אני מכיר אותו היטב והוא מהווה עבורי דמות ייחודית בהקשרים של מסירות, נתינה, אהבת האדם, ענווה, רעות, צניעות ומוטיבציה ללא גבולות. הסיפור של שוקי הוא הסיפור של ארץ ישראל היפה. התגייס לצה"ל כשנה לפני האירוע, הגיוס שלו היה לתפקידי מנהלה בחיל האוויר. מפקדיו העידו כי שוקי התבלט לטובה בחיל האוויר ועשה את המוטל עליו על הצד הטוב ביותר וזכה להערכה רבה. המוטיבציה של שוקי לשרת בצה"ל בתפקידים מהותיים ובדגש על לחימה הובילה אותו לאחר מות אביו ז"ל להגיש טופס 55- בקשה לשינוי שיבוץ. מדובר בחייל מדהים שכבר משרת ביחידה עורפית, נמצא זמן רב יחסית בצבא עם תנאי שירות נוחים ביחס למצב בו היה. כל זה לא עניין את שוקי שרצה לתרום יותר, לתת יותר מעצמו ולעשות את המקסימום עבור המדינה. לאחר עיכובים במתן התשובה, קיבל את האישור המיוחל לעבור לחיל ההנדסה הקרבית. שוקי הרגיש מעולה – ממש מרוצה מעידה אימו. המעבר היה מהיר מבחינתו לחיל ההנדסה הקרבית. כבר בשבוע הראשון שוקי התבלט לחיוב והיה דמות משמעותית בקרב חבריו במחלקה ובפלוגה. ערך הנתנה והרצון להיות במקום הטוב ביותר מבחינתו הוביל אותו להתנדב למיון ליחידת יהל"ם מיוזמתו. הוא לא "הסתפק בשירות רגיל" שהוא תובעני ומהותי כאחד ורצה להרגיש שהוא בשפיץ של חוד החנית- הנתנה ללא גבולות! במהלך המיון התבלט לחיוב והוביל במרבית הפרמטרים, היה בעשירון העליון עד השלב בו קרס בחלק הסופי והאחרון של המיון.

שוקי היה אזרח וחייל שכולו נתינה, נתינה למען החברה, נתינה ועזרה לכל מי שראה שהוא זקוק לכך, ויתר על ענייניו הפרטיים למען הכלל, שם את המדינה והשירות בצבא לפני הכל! חבריו מעידים כי הוא מרכז הקבוצה- חברותי מאד, ענייני, חייכני, ערך הרעות היה עליון מבחינתו, הרגיש שהוא מוכן לתת הכל למען חבריו, מכריו והצבא.

כל רצונו היה לתרום, כמה שיותר, למדינה ולחברה. הנתנה, החברות, הרעות, ההשקעה, המוטיבציה, החיוך, העשייה, הצניעות, הענווה, ההתבלטות החיובית בכל מקום בו היה, הקשר המיוחד עם החברים והמשפחה אפיינו אותו לכל אורך הדרך. אין ספק כי מדובר בזן נדיר ומיוחד.

מההיכרות עם המשפחה של שוקי- לאה היקרה שתבלי"א והאחיות עלמה ועמליה אני מבין מהיכן שאב וינק את הערכים.

יהי זכרך ברוך ונצור בלבנו לעד

מצדיע לך!

תא"ל מילי יוסי מורלי

קצין הנדסה קרבית ראשי

דברי החכמים - דברים לזיכרו של יהושוע חפץ מאת: המורה המחנך יעקב הכט – ביה"ס היסודי חורב

בני משפחה יקרים, חברים טובים ויקרים, וכל מי שזיכרו של שוקי יקר לו והגיע להתכנסות ולאזכרה, ברוכים תהיו!

צר לי שלא הגעתי לאזכרה אבל כן חשוב היה לי לרשום דברים הקשורים לאישיותו.

ביהדות אנו מאמינים שיש עולם של נצח שבו שוכנות הנשמות, ובעולם הזה- עולם המעשים כל אחד שנולד בו ממלא איזו שליחות וכשהוא מסיים שליחותו הוא נלקח לעולם הנצח שם יש רק נשמות. אין לנו שום אפשרות להבין את חשבונות שמים, אך מי שמתמלא באמונה וגם בענווה, יכול להשיג יותר בהבנה זו. מה שכן אפשר לומר זה שמי שהכיר את שוקי, כפי שכינו אותו, אפשר לומר שהוא עדיין חי בתוכנו: משפחה וקרובים וחברים!

ואיך זה ייתכן שהוא חי? הרי הזיכרון שיש לנו ממנו הוא כל כך חיובי כך שבעצם בתוך תוכנו יש פינה חמה השמורה אצלנו ממה שהכרנו באישיות של שוקי, ומה שאנו לוקחים ממנו, ונפגשים ומשוחחים עליו, והזיכרונות חמים וטובים ונעימים ומציפים אותנו. הרי אישיותו הייתה משפיעה טוב, אז ממילא חלקים מאישיותו הם "חיים" בתוכנו, ואלו הם חיים הגבוהים יותר מאשר אנשים שמסתובבים בעולם ונמצאים על פני כדור הארץ...

מזיכרון של שנים אפשר לומר שהייחודיות של שוקי בעיניי כמורה שליווה אותו שנה שלמה ועוד בהמשך אחרי כן קצת, הייתה לאחד סביבו חברים. שוקי היה דמות של דיבוק חברים. בכל תמונה שהוא מצולם יחד עם החברים בתחנות חייו הקצרות, ניתן לראות שכולם נמצאים במצב רוח מרומם ונעים- הרבה בזכות האווירה החיובית ששוקי השרה על הסובבים לידו.

אני זוכר כמה דברים מאישיותו המשתקפת מהעבר:

בעיני המורים שוקי היה נחשב תלמיד שקט, אולי לא בולט בלימודים, אבל משפיע חזק בין החברים, שם היה לו קול של כבוד. קולו היה נשמע בשיא ההתלהבות עם המון שמחת חיים מדבקת. קול וצחוק מתגלגל כזה. ידעו שהאמירות שלו יוצאות מתוך יושר אישי, הוא לא היה מסתיר דברים, אלא ההפך הגמור ילד גלוי עם חוש הומור, תלמיד המתחשב בסביבה שלו, בעל לב גדול וטוב!

בהפסקות למשל, הוא היה משחק כדורגל כמו רוב החברים בגילו, נדמה לי שהוא היה מתרכז בעיקר בקווי ההגנה קרוב לשער. זכורני שפעם השוער בקבוצתו השתטח על הקרקע ובכך הציל ומנע "גול" מהקבוצה היריבה. שוקי באופן טבעי הדביק לו נשיקה על הפנים, כאילו אמר לו בלי מילים - כל הכבוד שבזכותך לא חטפנו גול, מגיע לך מכל הלב...

במסיבת סיום כיתה ו' גילו את הכישרון שלו להיות סולן במקלה. היה לו קול צעיר וצלול והוא היה מנגן ושר את התווים בלי לקרוא תווים באופן יפה ונעים, ממש מוזיקאי. לכן נבחר להיות אחד הסולנים הראשיים בשכבה באחד משירי הסיום עם המנצח והנגן הרב דודי ליבוביץ. שוקי היה שר ברגש וריתק את שומעיו בקול נעים ומתוק.

אם נחזור ללב המיוחד שאפיין את שוקי- נביא את המשנה המפורסמת ממסכת אבות פרק ב משנה ט':

אמר להם[רבן יוחנן בן זכאי], צאו וראו איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם?

רבי אלעזר אומר- עין טובה. רבי יהושע אומר- חבר טוב.

רבי יוסי אומר- שכן טוב. רבי שמעון אומר- הרואה את הנולד.

רבי אלעזר אומר- לב טוב.

אמר להם[ריב"ז], רואה אני את דברי אלעזר בן ערך מדבריכם, שבכלל דבריו דבריכם.

רבנו יונה מסביר מהו לב טוב: "זהו הסבלן שאינו קצר רוח [=לא מתרגז מהר], מתרחק ממידת

הכעס ומשיב במענה רך, אף כי יעשו לו דבר רע- יסבלהו, ואין מר בפיהו [=אין בפיו טענות

וצעקות כלפי אחרים] כי חיכו ממתקים וכולו מחמדים"

נראה שהפירוש הזה ממש קולע לאישיות של שוקי שידע לאחד סביבו כל מיני טיפוסים שונים

של חברים במתק דיבורו ושיחתו עם הבריות.

כך היה אומר לפעמים- "כשאני פה, כשאני בשטח, לא צריך לדאוג, תסמכו עליי"- ככה בערך או

בדיוק...

רבי אלעזר אומר: לב טוב – איך זה קושר את כל הדעות וכוללן יחד? לפי שהלב הוא המניע לכל

שאר הכוחות והוא המקור שממנו נובעים כל הפעולות. מי שיש לו לב טוב, כל מידותיו ישרות

ודעותיו נכונות. בעצם דווקא דברי רבי אלעזר במשנה כוללים את דברי קודמיו שהכול תלוי

בלב, ולשוקי אכן היה לב גדול.

מספרים על הרב אריה לויין שהיה רואה כל אחד שפגש במבט חיובי וטוב באופן נדיר עד שגרם

לבן שיחו להבין שהרב באמת רואה אותו כך. פעם אחת היה רבי אריה לויין מהלך ברחובות

ירושלים, בעודו בדרך ראה את אחד ממכריו מנסה להתרחק ולחמוק ממבטו, קרא לו רבי אריה

לויין ופנה אליו:

"שלום לך ידידי, רואה אני כי אתה לא מעוניין לפגוש אותי, האם קרה דבר מה? האם יש בליבך

משהו עליי?"

השיב לו אותו אדם בהיסוס: "חלילה, כבוד הרב, אומנם ניסיתי לחמוק ממבטך, אך הסיבה

לכך היא שמתבייש אני ממך.

אינני חובש כיפה, ולא חשתי בנוח לברך את הרב ב"שלום" ולשוחח עימו בגילוי ראש".

"הו ידידי" השיב לו רבי אריה שלא היה גבוה בכלל בקומתו, "אדם נמוך קומה אני ואינני רואה

כלל האם ישנה כיפה לראשך. עיניי מגיעות רק עד מקומו של הלב, ולכן כאשר אני פוגש אדם-

פוגש אני רק את ליבו!"

בליבו הרחב שוקי שאף תמיד להשיג עוד, למשל- להעמיק קשרים עם החברים, להכיר את

העולם ולטייל בו, וכך גם בצבא:

בצבא שוקי לא הרשה לעצמו להסתפק בתפקיד ש"נחשב קל" אלא שאף להתקדם ליותר,

להתקדם באישיות ולהיות שייך למתאמצים יותר להגן על המדינה ולא להעביר סתם שירות של

שלוש שנים ולצאת לחיים. הוא הבין שזה בונה בתוכו משהו חיוני ושזה הכי מתאים לו, הכי

טבעי לו, ככה הוא ישיג השלמה עם התפקיד.

יש איזה שיר שכתב אהוד מנור שנקרא "הלוואי"- שימו לב למילים שבו אולי זה גם יכול להראות צדדים נוספים באישיותו של שוקי שרצה לראות עולם טוב יותר בהיותו כאן עימנו. השיר הוא כזה:

הלוואי ומענן תרד עלינו קשת
הלוואי שלעולם הזה יש תקנה ...
הלוואי ויום יצמח מתוך סופה גועשת
הלוואי ולא תאבד לעד המתנה
הלוואי שהמדבר יצמיח עשב דשא
הלוואי ועוד נשב בצל התאנה .
הלוואי שלא נכאב ואיש אחיו יאהב
הלוואי ויפתחו שוב שערי גן עדן
הלוואי ויתמזגו מזרח ומערב
הלוואי ונחדש ימינו כאן כקדם .
הלוואי ולא ישא עוד גוי אל גוי חרב
הלוואי ולא ננטוש את דרך התקווה
הלוואי והאדם יהיה רחום עד ערב
הלוואי שיש סיכוי אחד לאהבה .

ונסיים בדברי הראי"ה קוק: בן אדם, עלה, למעלה עלה! כִּי כַח עֵז לְךָ יֵשׁ לְךָ כְּנָפֵי רוּחַ, כְּנָפֵי
נְשָׁרִים אֲבִירִים. אל תיכחש בָּם פֶּן יכחשו לְךָ. דרוש אותם – ויימצאו לך מיד.

שוקי עלה והתקדם במשך חייו הקצרים בכך שגרם טוב להוריו, למשפחתו, לחבריו, בעצם למי שהכיר אותו. כתינוק, כילד, כנער, כחבר-טוב!, כחייל, הוא רק עלה והתקדם. שוקי לא הסתפק בחיים קלילים בצבא אלא רץ לגיבוש המפרך ששם לא מלקקים דבש, והיה לו כוח רצון עז להצליח- להיות קצין הכי בכיר שאפשר להגיע מבחינתו. גם שם בגיבוש בוודאי עזר לסובבים אותו בעידוד, בפנים מאירות ובסיוע פיזי נחוץ.

יה"ר שתהיה נשמתו צרורה בצרור החיים, החיים האמתיים שם למעלה! והוא הרי לא היה רוצה שנצטער על חסרונו. נכון שהוא חסר לכולם, אבל הוא לא היה רוצה לראות את הקהל עצוב, הוא ודאי היה רוצה שנשמח ונחיה נכון בעולם הזה עם חיוך ועם אופטימיות.

לזכרו של שוקי

אז תסלחו לנו, אנחנו ממש לא רוצים לדבר על שוקי. אנחנו רוצים לדבר אל שוקי. כן, להסתכל למעלה, ממש על יד כיסא הכבוד יושב לו שם שוקי במקום כל כך מכובד, ואני בטוח שהוא מצחיק, אפילו את הקב"ה.

אתה זוכר שוקי, כשעמדת לאחד המסדרים הראשונים שלך כחייל, שאל אותך המפקד: "איך קוראים לך"? ואתה ענית "החברים שלי קורים לי שוקי". המפקד ענה קצת בזעף "אני לא חבר שלך". ואתה, לא התבלבלת, וענית "אתה עוד תהיה..."

אז, שוקי יקירנו, תשמע ותקרא. חלפו הימים, החודשים והשנים, ותמונתך עם החיך הנצחי חרוטה בלב כאילו שרק אתמול נפרדנו. ואנחנו לעתים מביטים אל הדלת. אולי תקיש עליה ותבוא לבקר את דנאל וההורים שלו, כי יותר משאתה אהבת לבוא אלינו, אנחנו אהבנו לראות אותך יושב איתנו על יד השולחן וזוכה להערצת הכל.

חיך היו אתגר לא פשוט, אבל לא ויתרת. קיימת בעוצמה נדירה כיבוד הורים. הקרבת רצונך על מנת לטפל באבא שנלחם על חייו. היית משענת לאמא המיוחדת שלך. ולאחר שאבא נפטר, החלטת שאתה עובר ליחידה קרבית כי האמנת בשליחות, היית אמיתי. נלחמת כדי להגיע לטוב ביותר, לא נרתעת מהעובדה שכמעט מחצית מתקופת שרותך הצבאי היתה מאחוריך, מה שהקטין מאוד את סיכוייך, אך נלחמת בנחישות להגיע לאן שהרגשת שנון לך. לימדת אותנו, בדרכך שלך, שיעור שנון רק לשנן אותנו, לא לשכוח וללכת בדרכך.

יום בו השבת נשמתך לבורא הינו בשכנות מצד אחד לחג הפסח, ומצידו השני, יום העצמאות. שני חגים המסמלים את חירותו של העם, חירות ששילמנו עליה בדם. כן. גם בדמך שלך.

בשביעי של פסח, ממש בערב יום הזיכרון שלך, קראנו על קריעת ים סוף. נס יותר גלוי מזה קשה לשחזר בתולדות ההיסטוריה של עם ישראל בפרט, ובעולם בכלל. ואף על פי כן, טורחת התורה ומעניקה מחמאה גדולה לעם ישראל "ויאמינו בהשם ובמשה עבדו". למה מגיעה היתה לבני ישראל המחמאה הזו? איך אפשר היה שלא להאמין? הלא הכל ראו את הניסים?

עברו השנים, לנו אין את משה ואהרון, לא את שמואל דוד ושלמה, לא את רבי עקיבא ורבי טרפון, רב ושמואל. ההיסטוריה של העם היהודי "שופעת" דם, הרס ירושלים לאחר החורבן, גלויות, אינקוויזיציה, פרעות ופוגרומים, וכמובן השואה. הנסים שהיו לנו, היו אתגריים, לא הכל הכירו באלו הניסים. אבל אנחנו, כן אתה, ואנחנו והחברים שלך, לא ויתרנו. המשכנו לבוא לבית הכנסת, המשכנו להתפלל להקב"ה. לנו מגיע אשראי רב יותר מבני ישראל שהיו במצרים.

אתה יודע שוקי, שכולנו קבלנו חינוך ציוני. אנחנו מאמינים שהציונות שלנו הינה חלק מהיהדות שלנו. ואתה שוקי הייתה מראה לכולנו, של יהדות וציונות. של אהבת הבורא, אהבת האדם ואהבת הארץ.

וביום הזיכרון שלך, שוקי יקירנו, בין חג חירות אחד לאחר, אתה משמש לכולנו, מדי שנה וכל השנה, דוגמא לאמונה כנה, לציונות לשמה, לאהבת האדם ואהבת המדינה.

אז שוקי, אי אפשר ואי אפשרי לשכוח אותך. כי לשכוח אותך פירושו לשכוח את החשוב לנו מכל. ואתה שוקי, שם למעלה למרגלות כיסא הכבוד, מזכיר לנו כי עלינו לשמור על יהדותנו, על הציונות שלנו, על אחוות האדם שאנחנו נדרשים לה, על מנת שנהייה אנחנו ראויים לקורבן הענק הזה - שוקי.

אז אנחנו לא שוכחים אותך. ואתה, אל תשכח אותנו שם למעלה, אתה תלחש על אוזנו של הקב"ה לשמור על המדינה המיוחדת הזו. על העם המיוחד הזה. על כולנו.

אתה תעשה את שלך ואנחנו נעשה את שלנו.

מזיכרונות של מורה / יעקב הכט מחנך ביסודי חורב

שוקי היה תלמיד בביה"ס חורב, בית ספר עם דרישות לימודיות ודתיות מעל הממוצע. הוא תמיד נמצא במרכז העניינים ומוקף חברים בכל תחנות חייו הקצרות. אפשר לומר שהוא היה דבק מלכד ומחבר בין חברים, סוג של משהו שאם יראה חברים שבדרך לריב הוא כבר ימצא את הדרך שלא יגיעו לכך ולפשר ביניהם.

איזה לב גדול היה לו, לב רחב, לב שמעניק משלו לאחרים בלי לצפות לתמורה חזרה, חיוכים טובים הוא נתן לכל מי שהכיר אותו, חיוכים של קירוב, חיוכים של אחווה ושל רצון לעזור, וגם לפעמים חיוכים של מבוכה... חיוך זה היה מאפיין שלו. גם במצבים לא נעימים. סוג של אדם אמיתי ומודה על האמת.

אני זוכר כשהייתי מעיר לו בכיתה על שלפעמים לא הקשיב וזה הרי קורה לתלמידים - הוא חייד, כי הבין שהוא לא בסדר והיה אמיתי, אבל לא התווכח ולא הכחיש, וממש לא עשה מזה עניין, היה ילד ישר והגון. כולם אהבו אותו. לא היה צריך בכלל להעניש אותו כי הוא ישר היה מודה שאינו בסדר, בלי מילים, על הפנים שלו - ראו זאת.

בעיני המורים שוקי היה נחשב תלמיד שקט, לא בולט בלימודים הישגיים, אבל דווקא כן משפיע חזק בין החברים, בהפסקות היה רועש, שם היה לו קול של כבוד. קולו היה נשמע בשיא ההתלהבות עם המון שמחת חיים מדבקת.

קול וצחוק מתגלגל כזה. ידעו שהאמירות שלו יוצאות מתוך יושר אישי, הוא לא היה מסתיר דברים, אלא ההפך הגמור ילד גלוי עם חוש הומור, תלמיד המתחשב בסביבה שלו וער מאוד למה שקורה סביבו. לא אהב טיוח של דברים.

כדורגל היה משחק ומעודד את קבוצתו, מלהיב את כולם, אוהב לנצח אבל מפסיד בכבוד. אהב מאוד כדורגל כמו הרבה החברים בגילו, נדמה לי שהוא היה מתרכז בעיקר בקווי ההגנה קרוב לשער. במסיבת סיום כיתה ו' גילו את הכישרון שלו להיות סולן במקהלה. היה לו קול צעיר וצלול והוא היה מנגן ושר את התווים (בלי לקרוא תווים) באופן יפה ונעים, ממש מוזיקאי. לכן נבחר להיות אחד הסולנים הראשיים בשכבה בשירי הסיום עם המנצח והנגן הרב דודי ליבוביץ. שוקי שר ברגש וריתק את שומעיו בקול נעים ומתוק, לא הכרנו אותו כך בתוך הלימודים.

לב טוב! זה מה שהיה מיוחד בו נוסף על החיוך המאפיין. ולב טוב כולל בתוכו המון, כך זוכרים אותו וככה ייזכר.

יהי זכרו ברוך!

לזכרו של יהושע מנחם חפץ ז"ל

Reaching in to the back of the closet, hidden behind day to day items, my journal from a two summers ago. With great fear and hesitation I stare at the torn cover, stare blankly waiting for something to happen. I finally gather the courage to open it, sand falls from in between the stained papers. Stained with sweat and blood, stained with many tears.

I quickly close it. Afraid of the beast that may come out. Afraid of what I might find inside of this Pandora's box. Afraid of what I have been hiding from for too long.

A day of remembrance... we remember all the fallen. But I honestly ask myself as I stare at the torn black cover of my notebook, is there a day that I manage to forget? Is there a night that I go to sleep not afraid of the dark? A night when I sleep sound without waking up with adrenaline pumping through my veins, cold sweat on my brow, only to turn to my wife beside me and remember that it is all a dream?

I open the pages of my journal shaking slightly. In between the lines it all comes back to me. All the things the words cannot say. The heat. The bullets. The stench of blood and sweat. Ears ringing from the cries of boys for their mothers.

In between the lines, in between the fire and flames... in between high school and "real life", on some other planet it all takes place.

In between the front lines.

But through the words there is a tune of hope. In between the mortars and explosions, in between the cries and orders there is a tune of infinity.

Reading the journal, my heart beats faster and faster. My eyes light up with strength, honor, courage, privilege. From the grave a nation rises. From the ashes we come back to life. Soldiers who fight for the innocent civilians when rockets are fired upon them. boys playing in tunnels that are maliciously dug against their nation. Warriors who risk their lives to defeat evil. A nation that is to be a light to all.

Yom Hazikaron is not about remembering the pain and the loss. That cannot ever be forgotten. Yom Hazikaron is about remembering that Am Yisrael Chai! That we are alive. We are strong, and we are stronger when united. Stronger when together. Today we remember that we are one. We stand silent paying respect to the fallen. Whether they were Sephardi Ashkenazi, from here or there, we are one. That we are a great nation. Today is to remember that beyond all our differences we are one, and if we do not remember this in time we will keep being reminded by pain and death. Remembrance day slides right in to independence day. This is not a coincidence.

The way we are strong and independent, the way we come back to life from the death is only once we remember that we are one. Only when we have a Yom Hazikaron then can we truly deserve and celebrate Yom Haatzmaut.

Am Yisrael Chai!

Love Aryeh

אריה יעקובוביץ,

חבר ילדות של שוקי וחבר ביחידה 605

יהושוע מנחם חפץ ז"ל בוגר בית הספר. הוקרא על ידי התלמידים ביום הזכרון 2020 דרך הזום

יהושוע נהרג לפני שמונה שנים בתוך גיבוש הכנה ליחידת יהל"ם = יחידת הנדסה לפעולות מיוחדות, יחידה סודית של חיל ההנדסה שאחראית לבצע פעולות מסובכות מאוד של גילוי פצצות ומוקשים, ויש להם כלים סודיים ביותר שאסורים לפרסום בכלל.

שוקי -כך קראו לו חבריו, גויס לצבא ושובץ להיות בתפקיד לא קרבי אותו החל לשרת. עם הזמן גילה על עצמו שאינו מרוצה לחלוטין מתפקיד זה, וממש נלחם כדי להעלות את היכולות הגופניות והבריאותיות שלו, הפרופיל הצבאי.

מזיכרון של שנים אפשר לומר, שהיחודיות של שוקי הייתה לאחד סביבו חברים. שוקי היה דמות של דיבוק חברים. בכל תמונה שהוא מצולם יחד עם החברים בתחנות חייו הקצרות, ניתן לראות שכולם נמצאים במצב רוח מרומם ונעים- הרבה בזכות האווירה החיובית ששוקי השרה על הסובבים שעימו.

בעיני המורים שוקי היה נחשב תלמיד שקט, אולי לא בולט בלימודים, אבל משפיע חזק בין החברים, שם היה לו כבוד גדול. קולו היה נשמע בשיא ההתלהבות עם המון שמחת חיים מדבקת. קול וצחוק מתגלגל כזה. ידעו שהאמירות שלו יוצאות מתוך יושר אישי, הוא לא היה מסתיר דברים, אלא ההפך הגמור ילד גלוי עם חוש הומור, תלמיד המתחשב בסביבה שלו, בעל לב גדול וטוב!

בהפסקות למשל, שוקי היה משחק כדורגל כמו רוב החברים בני גילו, הוא היה מתרכז בעיקר בקווי ההגנה קרוב לשער כדי להגן. פעם השוער שבקבוצתו השתטח על הקרקע ובכך הציל ומנע "גול" מהקבוצה היריבה. שוקי באופן טבעי "הדביק" לו נשיקה על הפנים, כאילו אמר לו בלי מילים -כל הכבוד שבזכותך לא חטפנו גול, מגיעה לך נשיקה מכל הלב...

כשהיו מורים מעירים לו בכיתה על שלפעמים לא הקשיב, וזה הרי קורה לתלמידים- הוא חייך כי הבין שהוא לא בסדר והיה אמיתי, אבל לא התווכח ולא הכחיש, וממש לא עשה מזה עניין, היה ילד ישר והגון. כולם אהבו אותו. לא היה צריך בכלל להעניש אותו כי הוא מיד היה מודה שאינו בסדר, בלי מילים, על הפנים שלו- ראו זאת בזכות היותו כזה גלוי, לא מסתיר אלא מגלה אמת.

במסיבת הסיום של כיתות ו' גילו את הכישרון שלו להיות סולן במקלה. היה לו לשוקי קול צעיר וצלול והוא היה מנגן ושר באופן יפה צלול ונעים, ממש מוזיקאי. לכן נבחר להיות אחד הסולנים הראשיים בשכבה באחד משירי הסיום עם המנצח והנגן. שוקי היה שר ברגש וריתק את שומעיו בקול נעים ומתוק.

בגיבוש ליחידת יהל"ם, דבר הלוקח שעות רבות של מאמץ עליון בפעילויות ריצה וספורט, סחיבות וזחילות, ראה שוקי מישהו מהמשתתפים שנותר מאחור וקשה היה לו להמשיך. שוקי עזב הכול ורץ אחורה כדי להושיט יד ולעזור לדחוף את החייל שמאחור, אבל לפתע קרה הגרוע מכול, כוחותיו לא עמדו לו והוא נפל והתמוטט, ובתוך דקות נפטר מן העולם.

שוקי שאף להיות קצין בכיר ולהגן על עם ישראל בגופו נגד המחבלים והאויבים הרבים שסובבים אותנו, הוא היה מדבר על כך עם אימו שהוא ירצה להיות הרמטכ"ל הבא של מדינת ישראל.

אמנם הוא לא זכה אבל בהחלט לאלו שהכירו אותו זה קשה לשכוח את דמותו החייכנית והנמוכה, יהי זכרו של יהושוע מנחם ברוך!

דברי החכמים מאריה יעקובוביץ,

חבר ילדות של שוקי וחבר ביחידה 605

יגאל ארנון ושות'
עורכי דין

מזכר

אל: יד לבנים תאריך: 23.2.2021

הנדון: יהושע (שוקי) חפץ ז"ל

את שוקי, בן דודי היקר, הכרתי בעיקר מאירועים משפחתיים.

הוא היה ילד מקסים ושובב, עם עיניים חכמות, שתמיד אהב לצחוק ולהתבדח.

אביו של שוקי, יחיאל חפץ ז"ל, היה דודי האהוב. מדי שבוע היה מבקר אצלנו, והייתי ממתין בכליון עיניים לסיפוריו המרתקים.

יחיאל אהב את כל ילדיו, אך כשהיה מספר על שוקי, עיניו ברקו במיוחד.

ולא בכדי.

שוקי היה משהו מיוחד.

לקראת גיוסו לצבא, פגשתי אותו מספר פעמים בדרכי לעבודה כשהוא מחלק עיתונים בתלבושת המוכרת של "ישראל היום". כל מפגש קצר כזה היה מלווה בחיבוק חם, בדיחה או סיפור קצר, והמון אופטימיות למרות כל הקשיים שעמם התמודד.

לימים, לאחר התאונה הנוראית, חברו הטוב נח, התמחה במשרדנו (משרד עורכי דין יגאל ארנון ושות'). רק בסיום ההתמחות סיפר לי נוח על חברותו האמיצה עם שוקי.

מהסיפורים ששמעתי על שוקי, אני רק מצטער שלא זכיתי להכיר אותו טוב יותר.

האמת היא שאין פלא ששוקי גדל להיות נער כל כך מיוחד, נדיב ואהוב, בהתחשב בחינוך שקיבל מאמו היקרה לאה, ומאחיותיו עמליה ועלמה המקסימות.

תהי נשמתו צרוּרָה בצָרוֹר החיים.

בכבוד רב,
ענר חפץ, עו"ד

לזכרו של יהושע חפץ ז"ל

השובבות הילדותית של יהושע זכורה לי עוד מביקורנו בבית דודי, יחיאל חפץ ז"ל.
בהיותו תלמיד בבית ספר יסודי לימדתי את יהושע שיעורים פרטיים במקצועות שונים.
למעשה, יהושע לא ממש אהב ללמוד, אבל הוא כן אהב לדעת, ולרוב הוא עשה זאת
בדרך שלו, תוך כדי שאילת שאלות שנונות והבנה של החומר.
יהושע היה צעיר ברוחו, עם חיוך אמיץ מצד אחד וביישן מצד שני,
וכך נזכור אותו לתמיד.
יהי זכרו ברוך.

עידו חפץ, בן דוד.

Shuki – from my P.O.V

I was lucky enough to have spent Shuki's last days with him. It is luck I will forever be grateful of.

I met Shuki for the first time at the combat engineering boot camp. We were both assigned to the kitchen duty to do some ordinary, exhausting military kitchen chores. I really hated it, and yet – it is such a strong memory in my mind. Even after 8 years of service and thousands of kitchen duty, this was an unforgettable duty – thanks to Shuki.

I remember this super positive attitude person, with literally a constant smile on his face, no cliché. He worked hard making sure we might as well enjoy these boring assignments and make a laugh out of it. We were laughing and singing and doing our best to enjoy our time together. He always seemed so mature to me. Much more than all of us other rookies. Maybe because, he has had some military experience from the Air Force but also because he simply had a mature and wise personality.

Shuki was the kind of guy you do not hesitate to ask help from. That is probably the biggest compliment you can give a combat soldier. One that you feel comfortable and sure enough that he will do everything he can to give you a hand, and won't say no – that was my Shuki.

We literally spend his last hours together, in the Yahalom Unit tests. God works in mysterious ways and I was privileged to be Shuki's buddy during the tests, the "GIBUSH". We put our beds close to each other the whole week, comforting one another during these excruciating tests.

Shuki and his family have become part of my own identity. Losing a friend can affect you that way. I found myself talking about Shuki in numerous occasions, bringing as a young officer, his mother Leah to talk to my team and later on to my Company.

Shuki – I will forever carry you in my heart and soul.

Thank God for crossing our roads together.

Amit Kedem Weizman – Yahalom Foundation Managing Director, ex-Company Commander in Yahalom, and Shuki's friend.

עמותת בוגרי יהלום ע"ר 580602712

שוקי

עוד שנה עברה, והזכרונות ממשיכים להיטשטש...

אך באופן פלאי, פיסות הזיכרון שפיזרת, יוצרות תמונה ברורה יותר של דמותך, ככל שאנחנו מתרחקים מהיום בו נפטרת.

האחדות, המשפחתיות והשותפות, שמאפיינים את המפגשים בין בני משפחתך, חבריך וכל מי שיצרת איתו קשר אישי במהלך חיידך, הם כמו צוואה שהשארת - בחיידך יצרת חברויות באופן טבעי ונעים, ובמותך תמשיך להדביק את כולם, אחד לשני, ולייצר חברויות, גם ללא נוכחותך הגשמית.

מתגעגע, אחי

אוהב אותך

דני לושקוביץ

(מ"מ 3, 605)

In loving memory of Yehoshua

Yehoshua was a kind and sensitive person to whom concern for others came before concern for himself. We all feel saddened by the tragic loss of our beloved yehoshua-a loss for us, for Am Yisrael, and for our world that so needs his devotion and joie de vive.

(R. Daniel Sperber and family)

לזכרו של אחי יהושע חפץ ז"ל

זיכרונות על יהושע.

יהושע באמת היה ילד חמוד, היינו רחוקים קצת כמו בשני עולמות, כי לא חשבתי שיהיה לי אח כל כך צעיר, קטן מרוב הילדים שלי. אבל, באמת הוא היה מקסים וכל כך אהב את אבא ודאג לו עד שנשאר קרוב לבית בתחילת שירותו הצבאי כדי להיות לידו.

ואחרי שאבא נפטר הוא נלחם להיות בסיירת יהלום ומי חלם שכעבור כמה חדשים הוא יהיה ליד אבא.

נסתרות דרכי ה' ומי יודע איזה שליחות הייתה לו כאן בעולם.

מה שבטוח זה שכולם אהבו אותו וחכמים אמרו בפרקי אבות:

” כל שדעת הבריות נוחה הימנו דעת המקום נוחה הימנו.”

לכן ודאי כמו שהיה אהוב למטה, כך הוא אהוב למעלה.

יהי זכרו ברוך ! אוהבים אותו.

ברכה לכל המשפחה שה' ישמח אתכם.

בידידות

אריאל

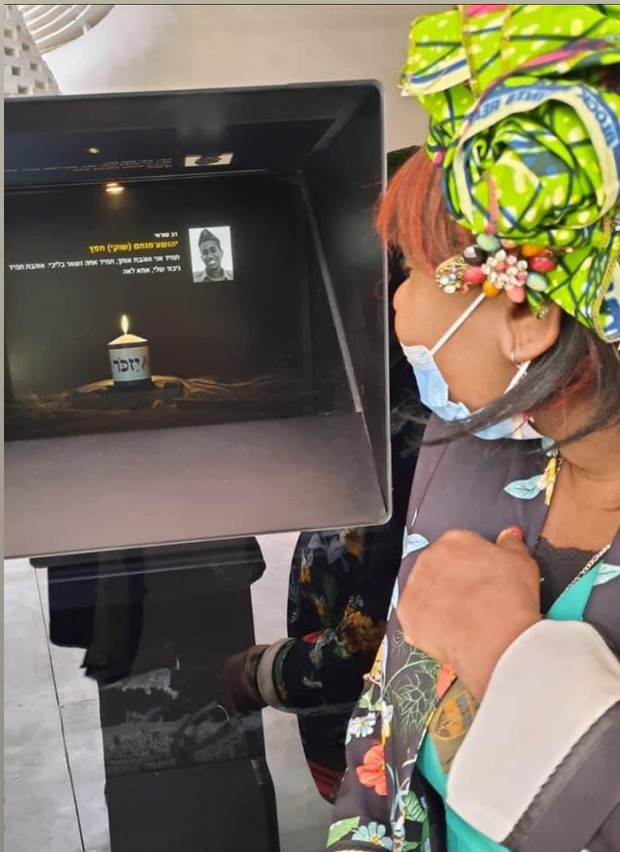
מר בנימין נתניהו זוכר את שוקי ומודה לו
על תרומתו למדינה שלו – למדינת ישראל

אליהו ושל, הרוחניו שמניו וגילוישם לנאמן.
ת/נב

בני היקר, אני איתך בכל מקום

My dear son

I am a woman

I am a widow

I am a Mother, A Bereaved Mother.

My heart is broken with GRIEF

My heart is sadden with GRIEF

My heart is hurting, it is torn with GRIEF. but

My heart is also telling me to choose LIFE.

My heart is saying choose to LIVE, for the living.

My heart explains:

“The risk of LOVE is LOSS and the price of LOSS is GRIEF.

BUT the pain of GRIEF is only a shadow,

when compared with the pain of never risking LOVE

GRIEF never ends...but it is changes, it is a PASSAGE,

GRIEF is not a sign of WEAKNESS, nor a lack of FAITH...

It is the PRICE we pay for LOVE.

Where there is deep GRIEF, there was great LOVE.”

דברי התלמידים

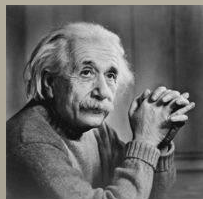
שוקי היקר,

רק מהסיפורים עלייך אנו מבינים כמה היית אדם מיוחד ולמרות שלא ראינו אותך בחיך, אנו מגלים אותך עכשיו בכל אחד מהאנשים שהלכו איתך בדרך שבה הלכת. אומרים ש"העזרה שלך לעצמך הולכת איתך, אבל העזרה שלך לאחרים נשארת לנצח". אתה היית הוכחה חיה לכך ולמרות שאתה לא יכול לעזור עוד לאחרים, בזכותך עוד הרבה אנשים יהיו אדיבים וטובי לב, כי במעשים שלך ובראיית העולם שלך עוררת השראה בסובבים אותך לעזור לזולת. זו סיבה נוספת לעובדה שלעולם לא תישכח, אתה תמיד תהיה פה, קרוב לאוהביך. הקרנת אור ושמחה לחיים של כל אדם שפגשת בחיך הכובש שלך ובשנינות המאפיינת אותך. אין אדם שנשאר אדיש לאופי שלך, לסיפור שלך, לחוזק שלך או לתרומה הרבה שלך לסובבים אותך. כריזמטי, שמח וטוב לב- כך מתארים אותך כולם, אך זה לא סותר את כוח הרצון שלך והמוכנות שהיו לך להקריב בשביל המטרה וגם את העובדה הזו כולם מציינים.

חלמת בגדול והיית מוכן להקריב בשביל החלומות שלך, כמו בנימין זאב הרצל.

העלית לאנשים חיך על הפנים בלי מילים, כמו צ'ארלי צ'פלין.

אתה בלתי נשכח כמו אלברט איינשטיין.

ומעורר השראה כמו מרטין לותר קינג.

אמן כן ירבו כמודך, בהערכה רבה,

זואי, לירז ורון

דברי הסטודנטית

**נפלה בחלקי הזכות להיכנס לפרויקט ההנצחה של חללי צה"ל.
בזמן כתיבת העבודה הרגשתי קשת רחבה של רגשות.
העבודה על שוקי חפץ ז"ל, חידדה אצלי את מהות החיים.**

**מהמפגש עם המשפחה המקסימה והמכתבים של יתר בני המשפחה
והחברים הראו כמה שוקי היה אדם מיוחד וכמה תחושת הפספוס
צובטת והחשיבות של ביצוע הפרויקט קיבלה משמעות גדולה יותר.
האהבה העצומה לשוקי נגעה לליבי, ותרמה לי באופן אישי. בזכות
הסיפור של שוקי, לקחתי הרבה תובנות לחיים וסיפורו יישאר איתי
לעד.**

**מאחלת למשפחה ולחברים
שיבורכו מפי עליון**

דנה סופר

שוקי יקירנו,
אוהבים ומתגעגעים עד בלי סוף

מלאך היית ומלאך תישאר